

TÉLI VONAT
(A Vasúti trilógiából)

Megperzselte a ködön át
Szeme a hómező-setétet,
S égő szökőkút-aranyát
Pöfögte füst-leheletének.

Tudom – dühödt sárkány liheg,
A hó, mint bolyhos prém, bevonja,
Álmukból fölveri robogva
A babonás vidékeket.

S utána, megfáradt rabok,
Sírok hideg gödrébe szánva,
Futnak koporsó-vagonok
Fülsértő láncsikordulással.

Amíg pislákoló, törött
Lámpást a jobb kezébe fogva,
Rossz álmok, gondjaink között.
Az Éjfél lép a vagonokba.

Mint szerzetes kísértete,
S minél tompábban kong a lépte,
Álmunk annál lidércesebb,
S légszomjtól fuldoklóbb a lélek.

És több a szó, mely szó se tán,
A szuszogások taszítóbbak,
S fejek a párnák bíborán
Most még vadabbul hánykolódnak.

Mint zsebmetsző leselkedik,
Míg élünk, még lopakodik csak,
Forralja némán mérgeit,
S csitítja vétkes vágyainkat.

S tengely zörög, kerék kopog,
És céltalan, kopár a távol...
S ki virraszt, megundorodott
A félig-létek káoszától.

De olvad éjünk... Roskatag,
Őt hívtuk ősz Alkonyatának,
Elhagyja már a Virradat,
Az Árnyat, a halottas ágyat.

Szemébe néz a szenvedés,
Ki éjjel kínjait feledte,
S vonatról a csörömpölés
Az éj jegét megint leverte.

Gőzfelhők, sárguló falak,
Tűzpirosat kerítenek be,
És fájó foggal újra csak
Harapni kell hideg kövekbe.

BEHOZTÁK A GYERTYÁT

(A Szürkületi trilógiából)

Nem rémlik-e néha neked,
Hogy az est puha szürkületében,
Közel van egy oly közeged,
Hol más ez a lét is egészen.

Hol ölelkezik árnnyal az árny,
Az a perc csodatéte az égnek,
S egymásba hatol sugarán
A szemünknek a lényem, a lényed.

Nem ijesztjük el ezt a csodát.
Moccanva se, szólva se, félve,
Mint távoli táj moraját
Figyelő, ki fülelget az éjbe.

De ha gyertya lobog, e világ
Elenyészik, a semmibe szállva,
Csak a szem sietős sugarán
Iramodnak az árnyak a lángba.

BÁNAT

Rózsás-fehér oválisokban,
A pirkadat köde alatt,
Kötött egy furcsa kéz csokorba
Acélos-kék virágokat.

S a mérget csillogásba zárva,
Legyekre lesnek szirmaik,
Tarkán, szemérmetlen kítárva
A lét pucér határait.

De amikor heteken át csak
Emésztenek a lázaid,
Megérted az egyformaságnak
Titkát: a bódító hasist,

Megérted, centifoliákra
Színek varázsa hogy tolul...
S rombuszokat rajzolsz, a Bánat
Lépcsőit akaratlanul.

Baka István fordításai